

Kad pienāca Vasarsvētku diena, visi bija sanākuši kopā. Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars, un viņi sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars viņiem deva izrunāt. Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi – dievbijīgi vīri no visām pasaules tautām. Kad šīs skaņas kļuva dzirdamas, daudz ļaužu pulcējās un visi bija lielā apjukumā, jo katrs dzirdēja viņus runājam savā valodā. Tie baiļojās un brīnīdamies runāja: “Vai visi šie, kas runā, nav galilejieši? Un kā gan mēs viņus dzirdam katrs savā dzimtajā valodā? Partieši un mēdieši, ēlāmieši un tie, kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadokijā, Pontā un Āzijā, Frīģijā un Pamfīlijā, Ēģiptē un Lībijas apgabalos ap Kirēni, un ieceļojušie romieši – gan jūdi, gan prosēlīti. Krētieši un arābi, mēs visi dzirdam mūsu valodās viņus teicam Dieva varenos darbus.” Visi bija izbijušies un neziņā un cits citam jautāja: “Ko tas nozīmē?” Citi izsmejot runāja: “Tie ir sadzērušies jaunu vīnu.”

Bet Pēteris, nostājies kopā ar tiem vienpadsmit, skaļā balsī uzrunāja ļaudis: “Jūdu vīri un visi, kas dzīvojat Jeruzālemē, lai tas jums top zināms, uzmanīgi klausieties manus vārdus – viņi nav piedzērušies, kā jūs domājat, jo vēl ir tikai dienas trešā stunda, bet tagad notiek tas, kas sacīts caur pravieti Joēlu:

pēdējās dienās notiks, saka Dievs,
 es izliešu savu Garu pār visu miesu,
 un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos,
 un jūsu jaunekļi skatīs redzējumus,
 un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus.
 Un arī pār mani kalpiem un manām kalponēm
 es izliešu savu Garu tajās dienās,
 un viņi pravietos.

Bībeles pirmajā lapaspusēs lasām,
 ka pasaule iesākas ar Gara darbību.
 Gars ir kā tas,
 kas dodas pretī ūdeņiem, dodas pret haosu.
 Dieva Gars ir kā pretspēks.
 ... tumsa bija pār dziļumiem,
 un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.

Kas ir Dieva Gars?
 Vecajā Derībā Gars ir *ruah*.
 Visbiežāk šis vārds lietots sieviešu dzimtē,
 bet sastopamas arī vīriešu dzimtes vārdā.
 Elpa, vējš.
 Kustināts gaiss.
 Vējš, mazs vējiņš līdz pat vētrai.
 Šis vārds sevī ietver domu,
 ka tas ir kaut kas tāds,
 kas plūst vai cirkulē cauri deguna nāsīm.

Gars dod uzticamības sajūtu.
 Bet šis pats vārds lietots situācijās,
 kad tiek runāts par ķildām vai pilnīgi destruktīvām parādībām.
 Atcerēsimies kaut vai Saula apmātību,
 kad Dāvids viņam spēlēja priekšā kokli,
 kad ķēniņa gars bija nospiests.

Taču kad runāts par Dieva Garu,
tad tas ir kā spēks,
kas dzen uz priekšu,
kas pats sevi virza, un neviena cita nevajag.
gars cilvēku vada un dod atpūtu.
Dieva Gars dod spēku, dažādas dāvanas.
Jaunajā Derībā Dieva Gars ir Patiesības Gars, Aizstāvis un Gars, kas atgādina,
ko Kristus ir mācījis vai runājis.

Bieži var nomanīt cilvēkos tādu kā neizpratni,
kad tiek runāts par Svēto Garu.
Kas Viņš tāds īsti ir?
Ko mums ar to iesākt?
Iesvētes mācībās var uzskatāmi stāstīt par radīšanu.
Mēs kaut kā vienmēr varam iedomāties un pieņemt,
ka cilvēks ir no kaut kā radies.
Ka cilvēkam ir sākums.
Ja neesam pārņēmti ar materiālisma garu,
tad mums daudz atbildes var sniegt,
kad meklējam savu saikni ar Radītāju.
Un tas ir samērā uzskatāmi.
Arī cilvēka konflikti ar radību, ar dzīvo ir mūsdienās acīmredzami.
Klimata līdzsvara zudums mūs ietekmē visus.
Šī ir tā sadaļa,
kad meklējam savu saikni un atbildes jautājumos par to,
no kurienes esamu cēlies.
Pat pestīšanas un grēka jautājumus
var mūsdienu cilvēkam izskaidrot samērā uzskatāmi.
Ja tiek runāts par to,
ka Kristus izpērk mūsu grēkus,
un ja to vēl paskaidrojam ar mūsu egoistiskā cilvēka dabu,
mērķu zudumu un cilvēka iekšējo sašķeltību,
tad Kristus pestīšana kļūst pamazām saprotama.
Bet ko darīt ar Svēto Garu?
Te parasti sākas vislielākās grūtības.
Jo paši nespējam savu domu pasauli sakārtot tā,
lai Svētajam Garam atrastos vieta.

Paskaidrojumi nedaudz kļūst saprotamāki,
kad runājam par radošumu, vitalitāti, motivāciju, iedvesmu.
Jā, tad gan sākam apjaust,
ka cilvēks ir vēl kaut kas vairāk.
Viņš nav tikai vienkārši radīts
un bezmērķīgi iemests kosmosā kā tāds puteklis
starp neskaitāmām sauļu un zvaigžņu sistēmām,
vai nav tikai tāds dzīvnieciņš,
kas eksistē no vienas ēdienreizes līdz nākamai.

Viens no Jēzus mācekļiem viņam reiz jautāja:
"Kungs, kā tad tā – mums tu gribi sevi atklāt, bet pasaulei ne?"

Šai brīdī mācekļi sāka apjaust,
ka cilvēks ir radīts vēl kaut kam vairāk,
un ka šis vairāk var iesākties pie mums jau šajā dzīvē.
Sevišķi tas var notikt,
ja esošajā vairs negūstam apmierinājumu.

Jēzus šim māceklim deva zīmīgu atbildi: *"Kas mani mīl, tas manu vārdu turēs, un arī mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim un taisīsim pie viņa mājvietu."*

Šeit sākas mūsu pārdomas par Svēto Garu.
Kā tas var notikt,
ka Dievs var un grib iemānot cilvēkā?
Dieva inkarnācija, iemiesošanās nebeidzas tikai ar Jēzus piedzimšanu.
Tas lielākais brīnums jau nav tik daudz Jēzus ierašanās grēcīgajā pasaulē
kā Viņa iemājošana cilvēkā.
Viņa ceļš nav pabeigts,
kamēr viņš neatrod mājvietu cilvēka sirdī.

Kurš gan nav kādreiz jūties nomākts, sajutis bailes vai briesmas?
Kurš gan nav sajutis prieku, pārsteigumu, mierinājumu?
Zinātne ir vienisprātis, ka cilvēka dzīve bez emocijām būtu neiedomājama.
Varbūt jautājums ir tikai par to,
ar ko katrs ir mierā,
kādas dzīves alternatīvas dod apmierinājumu.
Bet cik lielu uzmanību pievēršam tam,
kad cilvēks vienā vai otrā gara vai emocionālajā noskaņojumā pieņem kādu lēmumu?
Ārēji raugoties, no rīta un vakarā varbūt esam vieni un tie paši.
tas pats cilvēks,
kas no rīta devies ārā pa durvīm dienas gaitās,
un vakarā tas pats,
kas pārnācis no visiem darbiem mājās.
Taču tur pa vidu ir noticis viss iespējamais un neiespējamais.
Esam zaudējuši prieku, radušās šaubas, ieslīguši depresijā,
radusies pamestības sajuta un tā vien šķiet,
ka visi dzīvības procesi ir apstājušies.
Vai arī tieši pretēji,
un to tik bieži cilvēki ir sajutuši šajās dienās,
kad saskarsmes citam ar citu bijusi liegta,
kad komunikācija citam ar citu notikusi lielākoties attālināti,
kad nekur nav bijusi iespēja doties ārpusē,
ka esam skaidri apjautuši,
ka mūsu gars ir cietis, ticis ievainots un esam kā atslēgti no dzīvības plūsmas.
Taču runa ir par vienu un to pašu cilvēku,
kas no rīta piecēlies, uzsācis savas dienas gaitas,
bet vakarā secina,
ka pa dienas vidu tam kaut kas ir ticis atņemts,
vai kaut kas ļoti būtiski pietrūkst.

Vasarsvētkiem ebreju tradīcija ir liela nozīme.
Šavot jeb Vasarsvētki bija ražas svētki.
Šavot tika svinēta kviešu raža. Cilvēki svinēja „Dieva lielos darbos”.

Jēzus sacītie vārdi:

„Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.”

Vasarsvētku kontekstā iegūst pavisam citu nozīmi.

Vasarsvētki runā par gara augļiem.

Kā Pāvils raksta galatiešiem:

„Bet Gara auglis ir:

mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.”

Israēlā visi agrārie svētki ieguva vēsturisku atceres nozīmi.

Tie atgādināja arī par Sinaja laiku tuksnesī,

kad tautai nebija ko ēst, un Dievs tiem rādīja brīnumus, kad tas kā uguns vai mākoņu stabs devās pa priekšu vai nolaidās pār Sinaja kalnu.

Kad lasām Apustuļu darbu grāmatu, par Vasarsvētku notikumu,

tad te ātri varam vilkt paralēles starp Sinaja brīnumiem un uguns mēlēm Jeruzalemē,

kad no visām tautām sanāca kopā cilvēki,

un pēkšņi Dieva Gars nāca pār tiem.

Viņus pārņēma kaut kas liels. Kaut kas neizskaidrojams.

Līdz ar to,

Vecās Derības notikumi netiek nomainīti pret kaut ko jaunu,

bet tie ir kā atslēga jaunajam.

Un visupirms ar to,

ka cilvēkam rakstītā vēsture nozīmē tikai to,

ka cilvēks ir no paša sākuma radīts Dieva Garam.

Apustuļu darbu autoram, evaņģēlistam Lūkam

Vasarsvētki ir izdevīga diena,

lai stāstītu,

ka cilvēks jau no paša sava radīšanas sākuma ir radīts Dieva Garam.

Cilvēks nostaigā garu attīstības ceļu,

ir pat jāiet cauri tuksnesim,

viņam ir jādodas no savas pamestās paradīzes cauri tumsai, ērkšķiem pretī gaismai.

Jēzus mums šo ceļu kā kviešu grauds uzskatāmi rāda.

Pirms Dieva Gara iemājošanas, atnākšanas

ir Sinaja tuksnesis, maldu un neziņas laiki,

šaubas un bezcerība.

Vasarsvētkos Dievs mūs piepilda ar jaunu saturu,

uz ko nebijām cerējuši.

Mēs gribējām iegūt sevi,

bet zaudējam.

Gribējām iegūt visu pasauli,

bet pazaudējam paši sevi.

Bet tikai zaudējot sevi,

atdodot sevi,

mēs ieguvām necerēti daudz.

Kā Kristus saka:

„Jo ko tas cilvēkam palīdz,

ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele.

Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?”

No malas to saprast grūti.
Tikai Dieva Gars izdibina un saprot cilvēku.
No malas tas izskatās saldā vīna pilns. Pasaulei nesaprotams.
Ir jāklūst par šīs pasaules ģeķi, muļķi un nerru (1. Kor. 2, 14).
Taču nievas un neizpratne ir sākums.
Pēteris sprediķo tūkstošu priekšā.
Un viņš sāk ar to,
ka izmisuma vietā vispirms būs sapņi,
ko Dievs dos.

*un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos,
un jūsu jaunekļi skatīs redzējumus,
un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus.
Un arī pār mani kalpiem un manām kalponēm
es izliešu savu Garu tajās dienās,
un viņi pravietos.*

Ne tik daudz ārējās pasaules pārveide,
bet sapņi, mūsu iekšējā pasaule ir Dieva Gara pārveides lielais lauks.
Cik bieži pievēršam uzmanību baznīcas pūliņiem misionēt pasauli,
to pārveidot.
Tik bieži baznīcai tiek iedzīts komplekss,
ja tā neiet misionēt, evaņģelizēt un sludināt uz ielu stūriem.
Bet pārmaiņas vispirms notiek cilvēka garā, viņa sirdī, Dieva Gara iemājošanā cilvēkā.
Tie ir tikai tukši vārdi,
kurus runājam un sludinām bez satura.
Jēzus tāpēc saka,
ka mīlestība ir visa pamātā,
lai Dieva Gars iemājotu.

*Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus. Un es lūgšu Tēvu, un viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu
pie jums mūžīgi, – Patiesības Garu, ko pasaule nevar saņemt, jo tā to nedz redz, nedz pazīst.*

Cik bieži baznīca nenodarbojas ar to,
lai izvērstu iekšmisijas, ārmisijas stratēģijas,
bet tā arī līdz cilvēka sirdij netiek?

Vasarsvētkos ļaudis sadzirdēja,
ka valodas gan dažādas,
bet tie spēj viens cits citu saprast.
Būtu labi arī mums,
ja mēs sāktu vismaz ar pārpratumu noskaidrošanu,
otra sadzirdēšanu
un apklūšanu.
Jo Dieva Gars kad nāk,
tad cits citu sākam saprast.

Nāc, Svētais Gars, un apgaismo savu ticīgo sirdis!
Lai viņš nāk, un atceramies,
ka Viņa nākšana nav vispirms kāds liels šovs,
bet diena,

kad sākam viens otru dzirdēt.
Tā dzimst baznīca.
Viņš baznīcu rada no cilvēkiem,
kas ir tādi kā tu un es,
un tur Viņa priekšā esam vienādi.
Un tā dodam vietu Dieva Garam savā sirdī,
lai tas iemājotu.

Lūgšana

Kad Tu apslēpt savu vaigu Kungs, cilvēki bērni krīt bailēs.
Kad Tu sūti savu Garu, tad viņi top dzīvi radījumi, un tā Tu atjauno zemes seju.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad esam bailīgi, neuzticīgi vai skaudīgi.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kas izvairāties viens no otra un paši sevi zaudējam.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad esam vientuļi un atstāti.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad viss ir iznīcis.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad esam ikdienas rūpju ieslodzīti.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad esam nokļuvuši atkarībā.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad vairs neuzticamies dzīvei un esam kļuvuši slimi.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad šaubāmies un zaudējam ticību.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad viss šķiet kļuvis bezcerīgi un cerība zudusi.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad nespējam mīlēt, uzpūt mūsos mīlestību!
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kad spēki zūd un drosme mūs atstāj, esi Tu mūsu spēks!
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Tu esi Gars, kas spēj savienot to, kas ir šķirts.
Stiprini mūs, Svētais Gars!
Kopā ar Tevi, mēs varam sākt no jauna. Āmen.